

„Det kan jeg saamænd ikke sige, for der var saa mange, der snakkede til mig, og jeg syntes, at det meste var noget rent hen i Vejret.“

„Naa, man skal da ikke beskyldes dig for at være begejstret!“ sagde han med et tvungent Smil.

„Aa, nej; det er jeg vel heller ikke.“

Emanuel sad atter tavs en Stund.

Den temmelig kølige Interesse, Hansine viste Folkesagen og dens Forkæmpere, var ikke længer ny for ham; den havde ofte i de sidste Aar forundret og bedrøvet ham. Endnu forstod han hende ikke paa dette Punkt. Han begreb ikke, hvad det egentlig var, der havde skuffet hende; og han følte i dette Øjeblik ret, hvor langt de i den sidste Tid var kommen bort fra hinanden, og hvor det var længe, siden de havde talt sammen i fuld Fortrolighed.

Han gjorde sig selv det Løfte, at der fra i Dag ikke længer skulde være noget udtalt imellem dem. Nu, da alle andre Baand brast for ham, nu, da de blev alene, skulde de finde hinanden igen i fuld Forstaaelse; og i Samlivet med hende og Børnene skulde hans Sjæl finde Oprejsning og Fred.

... Det var imidlertid bleven Opholdsvej; Skyerne havde spredt sig, den blaa Himmel kiggede